

щайки идещата катастрофа, напуска своя наблюдателен пункт и, макаръ раненъ, събира около себе си група войници и съ помощта на поручика отъ 46. полкъ Коларовъ и подофицера Комитовъ ги повежда въ контра-атака срещу нахълталитъ вече изъ окопитъ сърби и спира тѣхния устремъ.

Къмъ центъра на дѣсния флангъ на върха положението бѣше не по-добро. Скоро батареята замлъкна. Сърбитъ успѣватъ да напреднатъ въ дѣсно и да станатъ господари на батареята.

Какъ, батареята? ! Тая единствена и мила посестрима на юнацитъ? !

И единствената, останала като поддръжка, 4-а рота бива грабната веднага отъ адютанта на полка, поручикъ Бозаджиевъ, и заедно съ доброволческата разузнавателна команда на подпоручикъ Мухтаровъ, се понася всрѣдъ адския огънь къмъ пленницата батарея, прогонва сърбитъ и отново става господарка на върха. Той е спасенъ, спасена е и славната батарея, за да може веднага да се обади и съ своя мощенъ гласъ да заяви и на врагове и на наши, че Каймакчаланъ е още български. Въ това време командирътъ на бригадата, схващайки критическото положение, повежда цѣлия си щабъ и увелича и останалитъ храбреци въ контра-атака, прогонва противника отъ взетия редъ окопи и ги задържа.

Сливенци оросиха върха съ своитъ кърви, но не позволиха на сърбитъ да турятъ ржа на него. Тази героична отбрана биде оценена и поздравена отъ Н. Ц. В. Князь Борисъ съ следната телеграма:

„Поздравлявамъ доблестния герой и защитникъ на Каймакчаланъ, като се надѣвамъ, че съ свойствената нему упоритостъ и твърдостъ ще нанесе съкрушителенъ ударъ на коварния врагъ. Моята сърдечна благодарностъ вамъ и на вашитъ доблестни войски“.

Така, отъ бригадния до последния редникъ, всички сесражаваха съ безпримѣрно себеотрицание и, понасяйки хладнокрѣвно тежкитъ загуби, доказаха на какви усилия е способенъ всѣки българинъ, щомъ се касае за отечеството му.

Въ тридневнитъ боеве полкътъ остана съ роти отъ по 50—60 души. Всичко друго бѣше избито или тежко ранено. Само презъ четиритъ денонощия паднаха 260 убити, 6 души ротни командири и 11 младши офицери. Числото на раненитъ надмина 600, въ които влизаха почти всички началствуващи лица.

Отъ 24 септемврий до 4 октомврий

Колкото отбраната на върха бѣше лишена отъ необходимитъ съоръжения и що-годе артилерийска подкрепа, толкова по-мощни бѣха вълнитъ отъ хора и желѣзо, съ които неприятелътъ заливаше този важенъ стратегически възелъ. Барабанниятъ огънь на орджията му, хилядитъ мини, бомби и фугаси, непрекъснатото нощно освѣтяване съ ракети и проектори показваше ясно, че той бѣше хвърлилъ на този